

OSM OBYČEJNÝCH LIDÍ.
JEDNA NEOBYČEJNÁ VOLBA.

ŽIVOT NA MÍRU

Román

NIKKI ERLICK

ŽIVOT NA MÍRU

THE MEASURE

Copyright © 2022 by Nikki Erlick.

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lenka Faltejsková, 2024

Cover © Elsie Lyons, 2024

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4833-4 (pdf)

NIKKI ERLICK

ŽIVOT NA MÍRU

přeložila Lenka Faltejsková

F&BOS

Mým prarodičům,
s láskou a vděčností

Pověz, co chceš počít se svým vzácným
a nespoutaným životem?

— Mary Oliver, „The Summer Day“

Těžko si představit časy před nimi, svět, v němž se nevyskytovaly.

Když se však tehdy v březnu objevily poprvé, nikdo netušil, co s nimi – s těmi zvláštními krabičkami, které dorazily spolu s jarem.

Do té doby měla každá krabice ve všech fázích lidského života jasný smysl, přesné určení. Krabice z obuvnictví se zbrusu novým párem bot na první školní den. Dárek, korunovaný smyčkami z červené stužky, umně nakadeřené hranou nůžek. Krabička s vytoženým diamantem uvnitř i ohromné lepenkové bedny, zajištěné lepicí páskou a ručně popsané, nakládané do útrob stěhovacího vozu. Dokonce i ta poslední schránka, jež se spouští do jámy v zemi a jakmile její víko zaklapne, víckrát ho nikdo neotevře.

Každá taková krabice představovala něco známého, pochopitelného, ba přímo předvídatelného. Každá měla svůj účel a místo a hladce zapadala do proudu každodenního života.

Ovšem tyhle byly jiné.

Objevily se začátkem měsíce, v jinak zcela obyčejný den, za zcela běžné fáze luny, moc brzy na to, aby se to dalo svést na jarní rovnodennost.

Přišly každému a všem ve stejném okamžiku.

Miliony malých dřevěných truhliček – přinejmenším jako dřevěné vypadaly – se objevily přes noc v každém městě, v každém státě a v každé zemi.

Zhmotnily se na perfektně posekaných trávnicích na předměstí, uhnížděné mezi živým plotem a prvními květy hyacintů. Ve městech, na prošoupaných rohožkách a na prazích, jež desítky let překračovali nájemníci. Bořily se do teplého písku před stany v poušti a čekaly u téměř opuštěných jezerních chat, kde se na nich sbíraly kapky vody, přinášené větrem. V San Francisku i v São Paulu, v Johannesburgu i v Džajpuru, v Andách, v Amazonii, zkrátka by se nenašlo místo, kde se nevyskytly, nebo člověk, který by jednu neobdržel.

Všudypřítomnost krabiček vyvolávala zděšení i úlevu. Zdálo se být uklidňující a zároveň znepokojivé, že každý dospělý na zeměkouli sdílel v témže okamžiku stejný nadpřirozený zážitek.

Protože v mnoha ohledech ten zážitek skutečně stejný byl. Krabičky vypadaly skoro navlas totožně. Všechny měly tmavohnědou barvu s nádechem do červena, na dotek byly studené a hladké. A na všech byl v rodném jazyce příjemce vyryt prostý, leč záhadný vzkaz: Uvnitř se nachází míra vašeho života.

Uvnitř každé z nich byl provázek, zakrytý tenoučkou bílou látkou, snad aby si i ti, kdo ji otevřeli, mohli ještě rozmyslet, jestli chtějí skutečně vědět, co se vespod skrývá. Jako by samotná krabička představovala varování a chtěla příjemce ochránit před dětinským impulsem okamžitě strhnout obal. Jako by vás žádala, abyste se zastavili a dobře zvážili, co učiníte. Než podniknete krok, který už nebude možné vzít zpátky.

Krabičky se lišily jen ve dvou bodech: Každá nesla jméno konkrétního příjemce a provázek uvnitř byl pokaždé jinak dlouhý.

Nicméně když se toho března objevily poprvé, uprostřed nastalých obav a zmatku ještě nikdo doopravdy nechápal, co ona délka znamená.

Prozatím.

JARQ

Nina

Když se přede dveřmi objevila krabička s jejím jménem, Nina ještě spala a víčka jí nepatrně poškubávala, jak se její spící mysl potýkala s nepříjemným snem (chodila v něm znovu na střední školu a učitelka po ní požadovala esej, kterou jí však vůbec neuložila). U člověka náchylného ke stresu není taková noční můra nijak zvláštní, ale rozhodně to byla prkotina v porovnání s tím, co Ninu čekalo po probuzení.

Toho rána se probudila jako obvykle první, vyklouzla z postele a Mauru nechala spát. Potichu se odebrala do kuchyně, ještě v kostkovaném pyžamu, a zapálila hořák pod bachratou oranžovou čajovou konvicí, kterou Maura objevila loni v létě na bleším trhu.

V bytě bylo takhle časně vždycky slastné ticho, jež narušovalo jen občasné zasyčení kapky, která unikla zpod víčka konvice a přistála mezi nízkými plameny. Později se Nina podívovala nad tím, že onoho rána neslyšela žádný rozruch. Neozýval se křik, houkání sirén ani kravál ze zapnutých televizorů, zkrátka nic, co by ji upozornilo na chaos, který už se tou dobou venku šířil. Kdyby si byla nezapnula telefon, byla by si mohla ten klid užívat ještě o chvilku déle, vychutnat si čas předtím.

Místo toho se posadila na pohovku a jako každé ráno zkontrolovala telefon. Čekala, že si přečte pár e-mailů a projede různé zprávy, dokud se neozve Mauřin budík a nedohodnou se, jestli si dají vajíčka, nebo ovesnou kaši. Jako od redaktorky se od ní očekávalo, že si bude udržovat přehled, jenže už jen počet aplikací a výstupů se rozrůstal s každým rokem a občas jí připadalo, že by mohla čtením trávit celý život, a stejně by to nestačilo.

Toho rána ovšem nestihla ani začít. Jakmile odemkla domovskou obrazovku, poznala, že se něco děje. Měla tři zmeškané hovory od přátel a už několik hodin jí přicházely zprávy, vesměs do skupinového chatu od kolegů z redakce.

WTF, CO TO JE?!

Dostali jste je taky???

Jsou VŠUDE. Prostě po celém světě. No DO PRDELE!

Fakt je to tam vyryté?

NEOTEVÍREJTE TO, dokud nebudeme vědět víc!

Ale vevnitř je jenom provázek, ne???

Nině se udělalo slabo, cítila svírání na hrudi a brnělo ji v hlavě. Pokoušela se složit celý příběh dohromady. Klikla na Twitter, pak na Facebook. Všude totéž, plno otazníků a zděšených verzálek. Tentokrát ovšem i s fotografiemi. Stovky uživatelů zveřejňovaly snímky hnědých krabiček přede dveřmi. A netýkalo se to jen New Yorku, kde žije ona. Byly odevšad.

Na několika fotkách se dal rozeznat i ten nápis. Uvnitř se nachází míra vašeho života. Co to má kruci znamenat?

Srdce jí tlouklo znepokojivě rychle, jako by udržovalo tempo s otázkami, které se jí honily hlavou. Většina těch, kdo byli online a čelili stejnému podivnému vzkazu na krabičce, rychle došla k děsivému závěru: ať už je uvnitř cokoli, údajně to má vyjadřovat, jak dlouho budete žít. Čas, který vám byl vyměřen neznámou silou.

Užuž chtěla vykřiknout a probudit Mauru, když jí došlo, že je musely obdržet i ony.

Upustila telefon na pohovku, jak se jí třáslы ruce. Vstala a trochu mátožně doklopýtala ke dveřím od bytu, zhluboka se nadechla a podívala se špehýrkou ven. Na zem však nedohlédla. A tak pomalu odemkla a opatrně otevřela dveře, jako by za nimi stál někdo cizí, kdo se domáhá vpuštění dovnitř.

Krabičky tam byly.

Seděly na rohožce s citátem Boba Dylana, kterou tam Maura nekompromisně umístila, když se k ní nastěhovala. „Bud' v pohodě, nebo vypal.“ Nina by asi dala přednost něčemu jednoduššímu, neutrální rohožce s ornamenty, jenže ten citát na Mauřině tváři pokaždé vyloudil úsměv a po několika týdnech, kdy se přes ni neochotně vracela domů, si ji zamilovala i ona.

Větší část nápisu vyvedeného modrou kurzívou teď zakrývaly dvě truhličky, zřejmě dřevěné. Pro každou jedna.

Nina se rozhlédla po chodbě a zjistila, že stejná čeká i na souseda z bytu 3B, postaršího vdovce, který vycházel jen jedenkrát za den, aby vynesl odpadky. Napadlo ji, jestli by ho neměla upozornit. Jenže co by mu asi tak řekla?

Dál zírala na ty krabičky u svých nohou. Na to, aby se jich dotkla, byla moc nervózní, a na to, aby je tam nechala, zase příliš šokovaná. Vtom ji vytrhlo z transu pískání konvice a vzápětí si uvědomila, že Maura zatím nic netuší.

Ben

I Ben spal, když krabičky dorazily, jenže ne doma.

Vrtěl se na úzkém sedadle v ekonomické třídě a oči měl pevně zavřené, aby ho nerušila zář vycházející z notebooku jeho souseda, zatímco jedenáct tisíc metrů pod nimi se po celé zemi jako mlha šířily miliony krabiček.

Když mu časně zvečera skončila třídní architektonická konference v San Francisku, nastoupil se zarudlýma očima na palubu letadla do New Yorku, dřív než do zálivu mohla dorazit jakákoli zpráva o celé té prapodivné události. Letadlo odlétalo těsně před půlnocí na západě a na východě přistávalo těsně před východem slunce. Nikdo z cestujících ani z posádky zatím netušil, co se během nočních hodin odehrálo. Jakmile ovšem zhaslo upozornění, aby se cestující připoutali, všichni okamžitě zapnuli mobil. A rázem věděli.

Na letišti se sbíral dav kolem ohromných televizních obrazovek. Každý kanál nabízel jiný úhel pohledu.

PO CELÉM SVĚTĚ SE OBJEVILY ZÁHADNÉ KRABÍČKY.

ODKUD SE VZALY?

KRABIČKY, KTERÉ ÚDAJNĚ PŘEDPOVÍDAJÍ BUDOUCNOST!
CO VÁŠ PROVÁZEK VE SKUTEČNOSTI ZNAMENÁ?

Všechny nadcházející lety nabraly zpoždění.

Nějaký muž vedle Bena se pokoušel uklidnit své tři děti a s někým se při tom dohadoval po telefonu. „Právě jsme přiletěli!“ namítal. „Co máme dělat? Vrátit se zpátky?“

Podnikatelka, zírající do iPadu, se jala informovat spolucestující o nejnovějších zprávách na internetu. „Prý je dostali jen dospělí,“ oznamovala nahlas do pléna. „Žádnému dítěti zatím nepřišla.“

Jenže většina lidí stejně křičela do svého telefonu jednu a tu samou otázku: „Přišla i mně?“

Ben ještě pořád mžoural vzhůru na zářící obrazovky. Oči ho z nevyspání pálily. Kdykoli někam letěl, měl pocit, že obchází čas, jako by hodiny strávené v letadle existovaly mimo normální kontinuum života na zemi. Ještě nikdy však necítil tak zřetelně, že opustil jeden svět a vrátil se do jiného.

Rychle zamířil na vlak, jímž se potřeboval dopravit z letiště na metro, a cestou zavolal své přítelkyni Claire. Nezvedala to. Vytočil tedy číslo svých rodičů.

„Jsem v pořádku, nic se neděje,“ ujistila ho matka. „Nestrachuj se o nás, hlavně dobře dojed.“

„No ale... dostali jste je?“ chtěl vědět.

„Dostali,“ zašeptala, jako by je někdo odposlouchával. „Táta je prozatím strčil do skříně na chodbě.“ Odmlčela se. „Ještě jsme je neotevřeli.“

Metro do centra bylo pozoruhodně prázdné, zvláště s ohledem na ranní špičku. Kromě Bena byli ve voze jen čtyři další cestující. Příruční zavazadlo si zastrčil mezi nohy. Copak dneska nikdo nejde do práce?

Zřejmě bezpečnostní opatření, uvědomil si vzápětí. Kdykoli městu hrozila nějaká potenciální pohroma, nervózní Newyorčané

se podzemí vyhýbali. Našlo by se jen málo míst, kde by bylo horší uváznout než v malém nevětraném vagónu pod povrchem.

Cestující byli potichu, celí neklidní a rozsazení daleko od sebe, s očima přilepenýma k displejům telefonů.

„Vždyť jsou to jenom krabičky,“ ozval se náhle muž, který se hrbil v rohu. Benovi připadal něčím sjetý. „Není nutný hned vyšilovat!“

Člověk, který seděl nejbliž od něho, se raději odsunul.

Vzápětí začal muž podnapile prozpěvovat a rukama při tom dirigoval neviditelný orchestr.

„Krabičky, krabičky, kdopak vám dal hlas...“

Teprve když slyšel ten strašidelný chraplavý popěvek, začal se Ben doopravdy strachovat.

V náhlém záchvatu paniky se na příští zastávce, Grand Central Station, vyřítil z vozu a vyběhl po schodech nahoru. Byl vděčný, že je zase venku na ulici v uklidňujícím davu. Nástupiště bylo mnohem zalidněnější než dole v metru, čekaly tu desítky lidí na vlaky směřující do okrajových čtvrtí. Ben nechápal, kam to všichni jedou. To si vážně myslí, že odpověď na tu záhadu naleznou mimo město?

Ale možná jen pospíchají k rodinám.

Zastavil se u vstupu na prázdné nástupiště a pokoušel se trochu vzchopit. Zhruba čtvrtina lidí proudících kolem držela v podpaží hnědou krabičku. Uvědomil si, že další je mohou ukrývat v batozích a kabelkách. Kupodivu pocítil zvláštní úlevu, že nebyl doma, když se tam objevil ten záhadný předmět, od něž by ho oddělovala jen ostudně tenká zeď. Z nějakého důvodu mu to takhle připadalo přijatelnější.

Jindy by se nádraží hemžilo turisty, motali by se tu, poslouchali audio průvodce a civěli vzhůru na slavnou malbu, nebeskou klenbu ztvárněnou na stropě. Zato dnes se nikdo ani nezastavil, a už vůbec se nikdo nedíval nahoru.

Když byl Ben ještě malý, matka mu jednou ukazovala zašlá zlatá souhvězdí nad jejich hlavami a postupně popisovala každé znamení zvěrokruhu. To od ní slyšel, že jsou hvězdy namalované záměrně obráceně? Že má ten výjev představovat pohled z božské perspektivy, nikoli z té lidské? Sám se domníval, že je to jen pozdější výmluva vycucaná z prstu, hezká báchorka, která měla zamaskovat něčí chybu.

„Uvnitř se nachází míra vašeho života,“ vykřikoval právě nějaký viditelně rozčilený muž do mikrofonu na sluchátkách. „Nikdo neví, co to znamená! Tak jak to mám vědět já?“

Uvnitř se nachází míra vašeho života. Ben už mezitím stačil pochytit dostatek informací od lidí na letišti a posléze během jízdy metrem či z telefonu, aby pochopil, že tohle je napsáno na těch krabičkách. Celá záhada je sotva pár hodin stará, někteří už však zaujali názor, že podle onoho vzkazu má provázek uvnitř krabičky předpovídat délku života jejího příjemce.

Jak by to mohla být pravda? Znamenalo by to, že se svět obrátí vzhůru nohama, zrovna jako ta stropní freska, a lidé teď na něj nahlíží z božské perspektivy.

Benovi se trochu motala hlava, opřel se tedy o studenou zeď za sebou. V tu chvíli si vybavil, jak ho někdy uprostřed letu probudily turbulence. Letadlo sebou házelo tak, že se jeho sousedovi málem vylilo pití. Jako kdyby někdo krátce zatřásl atmosférou.

Později měl Ben zjistit, že se krabičky neobjevily všude najednou – doručení se odehrálo v průběhu noci, ovšem v souladu s tím, kdy se na daném místě snesla tma. Přesto si v tu chvíli, na nádraží Grand Central, zatímco podrobnosti dosud zůstávaly zahalené mlhou, nemohl pomoci – připadalo mu, že ty poryvy vzduchu označovaly okamžik, kdy krabičky dole na zemi doputovaly do cíle.

Nina

Nina ji otevřít nechtěla.

Dál denně pročítala zprávy, tak jako jindy. Procházela Twitter a hledala novinky. Namlouvala si, že prostě jen pracuje jako obvykle. Ale nešlo jí jen o zprávy jako takové.

Hledala odpovědi.

Na internetu spolu soupeřily různé teorie, které se snažily vysvětlit nepochopitelný původ krabiček a zahrnovaly všechno od Božího posla přes jakousi tajnou vládní agenturu až po invazi mimozemšťanů. Leckteří z řad nejzapřísáhlejších skeptiků se na jednu obraceli k duchovnu či nadpřirozenu, aby získali nějaké vysvětlení pro skutečnost, že se krabičky o šířce pouhých patnáct centimetrů a sedm centimetrů hluboké zničehonic objevily na každém prahu světa. Všechny včetně těch, kdo byli momentálně bez domova a bivakovali na ulici, stejně jako kočovníky a horolezce, čekala téhož rána po probuzení vlastní krabička tam, kde na noc složili hlavu. Jen málokdo ale zpočátku přiznal, že věří, že by ty provázky skutečně mohly znázorňovat délku života příjemce. Zdálo se příliš děsivé, že by nějaká entita vládla tak nadpřirozenou vševědoudností. Dokonce ani ti, kdo se hlásili k víře ve vševědoudního

Boha, nedovedli vysvětlit, proč se Jeho chování po stovkách let tak náhle a radikálně změnilo.

Krabičky však přicházely i nadále.

Po první vlně, jež pokryla všechny žijící dospělé osoby, respektive ty starší dvaadvaceti let, se s každým novým úsvitem objevovaly další krabičky s provázkem pro každého, komu bylo dvaadvacet ten den. Bylo to něco jako nový způsob uvítání na prahu dospělosti.

Někdy koncem března se začaly šířit různé historky. Kdykoli se proroctví provázku naplnilo, všichni si o tom šuškali, zejména když nečekaně zemřeli ti, kterým dorazil provázek krátký. V televizních pořadech vystupovaly truchlící rodiny naprosto zdravých mladých lidí s krátkým provázkem, kteří zahynuli při různých prapodivných nehodách, v rádiu naopak vysílali rozhovory s pacienty v nemocnicích, co už se vzdali veškeré naděje, ale pak obdrželi dlouhý provázek a náhle se dostali mezi kandidáty na novou experimentální léčbu nebo ošetření.

A přece zatím nikdo nepřišel s konkrétním důkazem, že jsou ty provázky něčím víc než jen kusem obyčejného motouzu.

Nina se i přes všechny zneklidňující povídačky a vršící se svědectví odmítala na svůj provázek podívat. Usoudila, že by s Maou neměly své krabičky otevírat, dokud o nich nebudou vědět víc. Dokonce je nechtěla mít ani doma v bytě.

Jenže Maura byla dobrodružnější a zbrklejší povahy.

„Ale no tak,“ úpěla. „Bojíš se snad, že vzplanou? Nebo vybuchnou?“

„Chápu, že si ze mě utahuješ, jenže nikdo doopravdy neví, co se může stát, sakra!“ odsekla. „Co když je to něco jako rozesílání antraxu poštou, jenom ve velkém?“

„Neslyšela jsem, že by někdo onemocněl, jen protože je otevřel,“ opáčila Maura.

„Tak je zatím můžeme nechat třeba venku na požárním schodišti, ne?“

„Tam je může někdo ukrást! Nebo je minimálně poserou holubi.“

A tak se nakonec dohodly, že je schovají pod postel a počkají na další informace.

Jenže právě to čekání Mauru deptalo.

„Co když to tak fakt je?“ zeptala se Niny. „Myslím to s ,mírou života.“

„To prostě nemůže být pravda,“ trvala na svém. „Neexistuje žádný vědecky prokázaný způsob, jak by nějaký kus provázku mohl předpovídat budoucnost.“

Přítelkyně se na ni vážně zadívala. „Copak nejsou na světě věci, které se vědecky ani fakty vysvětlit nedají?“

Na to nebylo co říct.

„A co když ti ta krabička doopravdy poví, jak dlouho budeš žít?“ pokračovala Maura. „Panebože, copak tebe neužirá zvědavost?“

„Jasně že jo,“ uznala Nina, „jenže zvědavost ještě neznamená, že se do toho máme vrhnout bez rozmyslu. Buď to pravda není, v tom případě je zbytečné kvůli tomu vyšilovat, nebo to pravda je a pak si musíme dobře rozmyslet, co a jak chceme udělat. V té krabičce by se taky mohla ukrývat spousta bolesti.“

Když Nina zasedla s dalšími kolegy z redakce a několika reportéry ke stolu v konferenční místnosti, aby probrali následující číslo časopisu, hlavní politický komentátor pronesl nahlas, co si mysleli i všichni ostatní: „Takže teď můžeme všechno zahodit a začít znovu.“

Původně chtěli toto číslo pojmout jako sérii rozhovorů s novými kandidáty na prezidenta, kteří přes zimu vesměs oficiálně odstartovali kampaň. Jenže březnové události veškerý zájem o prezidentskou štvanicu přebily a ta se náhle zdála v nedohlednu.

„Teď jde přece o ty provázky, ne?“ doplnil novinář. „Nikdo nemluví o ničem jiném, takže to musí být i naše hlavní téma. Volby budou až za rok a půl. Kdo vůbec ví, jak bude svět v té době vypadat?“

„Souhlasím, jestli ale nepředložíme skutečná fakta, jen se tím přidáme k ostatním křiklounům,“ podotkla Nina.

„A k rozdmýchávání strachu,“ dodal někdo další.

„Všichni už se přece stejně bojí,“ vložil se do toho jeden ze sloupkařů. „Jsou lidi, co mají bezpečnostní kamery a kontrolovali záběry z té noci, kdy se krabičky objevily – ani jedna nezachytila, co se stalo. Obraz ztmavne, a jakmile se nahrávka rozjasní, krabička už tam je. Fakt šílený.“

„Zatím se neobjevily u nikoho pod dvaadvacet, je to tak? To je ten nejnižší věk, jak jsem slyšela.“

„Jo, já taky. A připadá mi trochu nefér, že z umírání děti vyloučené nejsou, zato vědět o tom dopředu nesmějí.“

„Pořád nevíme jistě, že ty provázky skutečně předpovídají, kdy člověk zemře.“

„Tápeme přinejmenším stejně jako všichni ostatní.“ Reportér zvedl ruce na znamení porážky. „Takže pokud jde o to, jak pojmout příští číslo, asi bude nejjednodušší poptat se pár lidí, jak se k tomu staví, jestli třeba budují bunkry, aby unikli apokalypse, nebo se na to prostě vykašlali.“

„Já už viděla článek o párech, které se kvůli rozdílným názorům na ty provázky rozešly.“

„Jsme zpravodajský časopis, ne pavlačová drbna. Podle mě prožívá většina lidí dost vlastních dramát, nepotřebují si číst o dalších,“ namítla Nina. „Chtějí vysvětlení.“

„Dobře, jenže těžko můžeme přijít s vysvětlením, když žádné není,“ ozvala se šéfredaktorka Deborah Caineová se stejným klidem jako vždycky. „Na druhé straně si lidi zaslouží vědět, co v tomhle směru podnikají jejich vůdci. A to je něco, co jim povědět můžeme.“

Jak se dalo předvídat, vládní úřady všech úrovní a všech zemí čelily od samého začátku náporu zděšených telefonátů.

Skupina hlavních finančníků z federálního rezervního systému a mezinárodního měnového fondu, stejně jako nejvlivnější banky a mezinárodní korporace se během pouhých několika dnů od prvního incidentu spojili, aby podpořili celosvětovou ekonomiku. Doufali, že známá kombinace opatření – snížení úrokových sazeb, úlevy na daních, výhodné půjčky bankám – zvládnou potlačit případnou nestabilitu, vyplývající z tak neobvyklého ohrožení.

Politici se tváří v tvář přibývajícím otázkám obrátili na vědce. A protože se krabičky objevily po celém světě, vědci se zas obraceli jeden na druhého.

V nemocnicích i na univerzitách každého kontinentu se prováděly chemické rozbory provázků a zároveň se testoval materiál, z něhož byly vyrobené samotné krabičky a který tolik připomínal mahagon. Nicméně výsledky se nepodařilo v databázích laboratoří spárovat s jakoukoli známou hmotou. A ačkoli provázky připomínaly běžná vlákna, byly zvláště odolné a nedaly se přeříznout ani nejostřejším nástrojem.

Laboratoře, frustrované neuspokojivými závěry, požadovaly, aby proběhlo srovnávací testování u dobrovolníků s různou délkou provázku, a teprve tehdy začali být vědci znepokojení. V některých případech nenašli mezi zdravotním stavem „krátkých“ a „dlouhých“, jak se držitelům brzy začalo přezdívat, žádný hmatatelný rozdíl. Zato v mnoha dalších přineslo testování osob s krátkým provázkem tristní výsledky: neodhalené nádory, nediagnostikované srdeční choroby, neléčená onemocnění. A jakkoli se podobné zdravotní obtíže objevily i u těch s dlouhým provázkem, odlišnost byla znepokojivě zřejmá – onemocnění dlouhých se dala léčit, zatímco u krátkých nikoli.

Tento závěr následně potvrzovala jedna laboratoř za druhou po celém světě.

Dlouzí budou žít déle, kratší brzy zemřou.

Zatímco politici naléhali na voliče, aby zachovali klid a nerezignovali na běžnou rutinu, mezinárodní výzkumná komunita se jako první postavila k této nové realitě čelem. A bez ohledu na to, kolik dohod o zachování mlčenlivosti se podepsalo, něco tak nezměrného nebylo možné udržet. Po měsíci začala pravda prosakovat prasklinami v laboratorních zdech a vytvářet loužičky poznání, jež se postupně měnily v celá jezera.

Po měsíci začali lidé věřit.

Ben

„Takže ty si vážně myslíš, že jsou ty provázky něco jako záchranné lano? Že nám říkají, jak dlouho budeme žít?“ zeptala se ta žena s povytaženým obočím. „Nepřipadá ti to úplně vyšinuté?“

Ben seděl v rohu kavárny a procházel si technické výkresy posledního projektu své firmy – zbrusu nového výzkumného střediska v areálu univerzity v severní části státu. Ještě v únoru nedokázal myslet na nic jiného, představoval si všechny budoucí studenty, kteří se jednou budou vzdělávat a provádět výzkumy v učebnách a laboratořích, na jejichž návrhu se podílel. Třeba přímo v téhle budově, která vyklíčila jen jako skica na zadní straně jeho zápisníku, dokonce dojde k nějakému převratnému objevu!

Jenže s březnem se svět změnil. A teď bylo pro Bena obtížné vůbec se soustředit na plány, které má před sebou. Když zaslechl otázky té ženy od vedlejšího stolku, neubráníl se odposlouchávání.

Bylo zřejmé, že všechno zarputile popírá, tak jako zpočátku kdekdo.

Řady těchto nevěřících Tomášů však den za dnem řídly.

„Nevím,“ pronesl její společník, který si sám sebou tak jistý nebyl. „Objevily se zničehonic po celém světě, v tom prostě musí

být nějaká... magie." Zavrtěl hlavou, jako by nemohl ani uvěřit, že vůbec vedou tenhle rozhovor.

„Musí to mít nějaké jiné vysvětlení. Nějaké realistické," opo-
novala žena.

„Jasně, najdou se lidi, co pořád mluví o samozvaných partičkářích hackerů, takovým už se podařilo pár nevidaných triků," připustil chabě on. „Ale nějak si nedokážu představit, jak početná by taková skupina podivínů musela být, aby tohle dokázala."

Mezi prvními teoriemi patřila skutečně k těm nejoblíbenějším hypotéza, že se spolčila nějaká mezinárodní síť ďábelských génů a společně spáchala kanadský žert neskutečných rozměrů. Benovi bylo jasné, proč je to lákavé vysvětlení – kdyby šlo o podfuk, nikdo by nebyl nucen přijmout existenci Boha, duchů, čarodějnictví nebo kteroukoli z těch dalších, mnohem znepokojivějších teorií, jež nyní mezi lidmi kolovaly. A především by nikdo nemusel čelit osudu, údajně znázorněnému kouskem špagátku v podivné krabičce.

Přesto soudil, že je celá ta věc příliš rozsáhlá na to, aby šlo o dílo nějakých vtipálků. Navíc se zdálo, že příchod krabiček neprospěl vůbec nikomu a nemá jiný cíl než uvrhnout světovou populaci do stavu bázně a zmatku.

„Takže ty se klidně spokojíš se závěrem, že je to magie?" opáčila žena u vedlejšího stolku.

Benovi to označení připadalo zvláštní. Sám si pod tím pojmem představoval pár triků s kartami a mincemi, které ho naučil dědeček během rodinných dovolených na pláži v Cape May. Magie, to jsou obratné ruce a fráze „vyberte si kteroukoli kartu". Možná vypadá jako kouzlo, ale vždycky se dá nějak vysvětlit.

Tyhle provázky žádná magie nejsou.

„Třeba je za tím Bůh." Muž pokrčil rameny. „Nebo spousta bohů. Staří Řekové přece věřili v bohyni osudu, ne?"

„A taky popravovali nevěřící," podotkla jeho známá.

„To ještě neznamená, že se pletli! Nevymysleli snad algebru? A demokracii?“

Žena obrátila oči v sloup.

„Dobře, jak chceš jinak vysvětlit všechny ty historky o krátkých, co už umřeli?“ vyzval ji muž. „Ten požár v Brooklynu? Všichni tři, co uhořeli, měli krátký provázek.“

„Když máš jako statistický vzorek celý svět, vždycky najdeš události, které podporují jakoukoli teorii,“ zdůraznila. Bena napadlo, jestli je to jejich první rande. Pokud ano, nevyvíjí se zrovna nejlíp.

Vzápětí si automaticky vybavil svoje poslední první rande – s Claire, téměř přede dvěma lety, v kavárně ne nepodobné této. Jak byl nervózní. Jenže ta rozechvělost, pro první schůzky v časech předtím typická, se najednou zdála zcela triviální. Člověk si dřív dělal starosti, aby nepřevrhl šálek s kávou nebo aby mu neuvázl kousek špenátu mezi zuby. Zato teď mohl jen hádat, za jak dlouho přijde na přetřes téma provázků, jestli se teorie obou budou shodovat nebo kdy se dotkne té citlivé otázky, na niž se zároveň nikdo nedokáže nezeptat.

„Prohlédla sis ten svůj?“ zeptal se muž tlumeně.

„Jasně, což ještě neznamená, že tomu věřím.“ Žena se opřela a v obranném gestu si založila ruce na prsou.

Muž zaváhal. „A můžu se zeptat, jaký jsi dostala?“

Na první rande příliš smělé, usoudil Ben. Takže to bude tak čtvrté nebo páté.

„Mně připadal celkem dlouhý. Ale jak říkám, nic to neznamená.“

„Já svůj ještě neviděl. Brácha se pořád nerozhodl, jestli se chce podívat, a já bych si přál, abychom se na ně podívali spolu,“ vysvětloval muž. „Je můj jediný žijící příbuzný, takže vůbec nevím, co bych dělal, kdyby měl jeden z nás krátký a jeden dlouhý.“

Ta odhalená bezbrannost jako by v té ženě něčím pohnula – její výraz zjihl. Natáhla se a jemně se dotkla jeho paže. „Není to pravda,“ uklidňovala ho. „Vydrž ještě chvíli, určitě se to brzy ukáže.“

Ben se pokusil zaměřit na stavební plány před sebou, místo toho se mu však myšlenky zatoulaly k vlastní otevřené krabičce a ke krátkému provázku, jenž čekal uvnitř.

Třeba má ta žena pravdu, pomyslel si, a můj provázek neznamená krátký život. Upřímně se za to modlil.

Intuice mu však napovídala, že se ta žena mýlí.

Nina

V dubnu získala Deborah Caineová jako první z Nininy redakce oficiální potvrzení. Svolala si skupinku redaktorů do konferenční místnosti a oznámila jim, co se právě dozvěděla od svého zdroje z ministerstva zdravotnictví.

„Je to všechno pravda,“ pronesla pomalu. „Zatím nevíme jak ani proč, ale skutečně se zdá, že délka našeho provázku doopravdy souvisí s předpokládanou délkou našeho života.“

Všichni mlčeli jako zařezaní, dokud se jeden z mužů nezvedl a nezačal přecházet po koberci. „To je pěkná blbost!“ prohlásil a odvrátil se, aby neviděl, jak se na to šéfredaktorka tváří.

Nině jako by ochrnula mysl i tělo, přesto se kupodivu slyšela promluvit a znělo to nečekaně přirozeně. „Vědí to naprosto jistě?“ zeptala se.

„Několik speciálních mezinárodních týmů došlo ke stejnému závěru,“ přikývla Deborah. „Jistě, je to... no, nazvat to bombou se zdá skoro moc normální. Tahle informace může mnohým z nás dost zásadně změnit život. Čeká se, že prezident zítra pronese projev, a domnívám se, že i bezpečnostní rada OSN má něco v plánu, ale chtěla jsem vám to povědět co nejdřív.“

Nině se pozvolna vracely emoce. Začala si škrábat nehet na levém palci a odlupovat světle růžový lak. Cítila, že se brzy rozpláče. A doufala, že ještě předtím stačí doběhnout na toalety.

Muž za ní se zastavil a zpríma pohlédl na šéfovou. „Takže co teď budeme dělat?“

„Myslíš s tímhle číslem časopisu?“ opáčila Deborah.

„Se vším.“

Poté co Deborah schůzku rozpustila, zamkla se Nina v kabině na toaletách a okamžitě se rozplakala. Musela se opřít o vykachlíkovanou stěnu, aby se udržela na nohou. Zasáhlo ji tolik pocitů, že je nedokázala zpracovat všechny najednou.

Pořád měla jasně před očima ten okamžik, kdy teprve před týdnem s Maurou společně otevřely své krabičky.

Sama po tom netoužila, ale Maura už to nemohla vydržet. Jednoho večera za Ninou přišla a s pozoruhodným klidem jí oznámila: „Chci si tu krabičku otevřít.“

Nina poznala, že ji neodradí. Podobně tvrdohlavé dokázaly být koneckonců obě. Jenže tentokrát nešlo o nějakou prkotinu, jako je třeba vybírání pohovky, a nebylo možné dosáhnout kompromisu. Buďto se do nich podívají, nebo ne. Nebylo nic mezi tím.

Nina se otevřít tu svou bála, uvědomovala si však, že jedna věc ji děsí ještě víc – představa, že by měl člověk otevřít svou krabičku úplně sám. Byla starší sourozenec, velká sestra s ochrannými sklony. A teď ten pocit, ona potřeba chránit a pečovat o všechny blízké, zahrnoval i Mauru. Nemohla ji nechat, aby se podívala sama.

„Tak to uděláme spolu,“ rozhodla.

„Ale to já po tobě nechci,“ zavrtěla Maura hlavou. „Kvůli mně to dělat nemusíš.“

„Stejně nedokážu bojovat s tím, že se podle všeho celý svět řítí do bodu, kdy se do krabičky podívá každý. A mnohem radši bych do ní nahlédla ve tvé společnosti.“

A tak se obě posadily do tureckého sedu na koberec v obývacím pokoji, váhavě nadzvedly víčka svých krabiček a odhrnuly tenoučkou lesklou látku uvnitř.

V tu chvíli ještě nedokázaly přesně interpretovat význam délky provázku, nicméně každá uchopila ten svůj špičkami prstů a natáhly je proti sobě. Jedna věc byla okamžitě a děsivě jasná – ten Mauřin měl sotva poloviční délku Ninina.

Právě spolu oslavily dvouleté výročí a teprve nedávno začaly sdílet společnou domácnost. Sice zatím vysloveně nemluvíly o svatbě, přesto Nina zachytila, jak Maura těsně před večeří na oslavu výročí pokradmu nakukuje do zásuvek v jejím prádelníku. Obě dobře věděly, jak Nina nesnáší překvapení a naopak ujíždí na plánování, takže podvědomě předpokládaly, že s žádostí o ruku se vysloví ona.

Jak už to u zamilovaných bývá, Nina měla pocit, že Mauru zná mnohem déle než dva roky, nicméně jejich společný život teprve začínal. Najednou však zjistila, že život její milované skončí předčasně.

Stála v té úzké kabině na záchodcích v práci a nemohla si ani vychutnat radost a úlevu, kterou jí mohl přinést vlastní dlouhý provázek – poznání, že má ještě celý život před sebou. Nemohla se z něj radovat, aniž by truchlila nad Mauřiným.

Začal se jí prudce zvedat hrudník, plíce hyperventilovaly. Provázek její milé vypadal krátký, ale co to doopravdy znamená? Kolik času jim zbývá? Jedna otázka, kterou si kladl celý svět, byla konečně zodpovězena – provázky nelžou. Spousta dalších neznámých však přetrvávala.

Když Nina zaslechla ve vedlejší kabině nějakou ženu, zacpala si ústa dlaní a pokoušela se utiřit vzlyky. Sice by jí nikdo nemohl mít za zlé, že podlehla emocím, přesto si připadala trapně, jako by svět byl pořád normální, jako by se neobrátil vzhůru nohama.

Večer to bude muset Mauře povědět, aby to aspoň slyšela od někoho, kdo ji miluje, a ne od nějakých žvanilů ve zprávách.

Bude muset vzít zpátky všechno, čím ji chlácholila ten den, kdy se podívaly. Všechna ta prohlášení, jaký je to celé nesmysl, jimž v tu chvíli ale skutečně věřila.

„To přece nemůže nic znamenat,“ naléhala a snažila se, aby se jí nechvěl hlas. „Vždyť je to jenom kus provázku!“

„Jenže všichni ostatní si myslí něco jiného,“ zašeptala Maura.

„Co o tom můžou vědět? Nežijeme přece v nějakém bláznivém světě, kde budoucnost předpovídají kouzelné skříňky,“ oponovala Nina. „Tohle je skutečný svět a ty provázky skutečné nejsou.“

Jenže ničím nedokázala rozptýlit to neviditelné napětí, které mezi nimi od té chvíle viselo a doléhalo na ně každou noc, když usínaly, a každé ráno, jakmile se probudily. Od poloviny března se nemilovaly a v podstatě všechny společné činnosti provázela tichá úzkost.

Jako by obě celou dobu věděly, že se blíží něco strašného.

Jakmile žena z vedlejší kabinky odešla, Nina vyšla ven a namočila si papírový ručník ve studené vodě z kohoutku. Otřela si obličej a zátylek, snažila se vehnat energii zpátky do nohou i do rukou a přestat tak těžce oddechovat, aby nakonec neomdlela.

Až Mauře poví, co se dnes dozvěděla, bude to muset sdělit i rodině.

Zavolá rodičům. Bydlí pořád na předměstí Bostonu, kde se narodily Nina i její sestra, tedy dost blízko na to, aby se všichni mohli o svátcích navštěvovat, a zároveň dost daleko, aby dcerám dopřáli ukojení touhy po nezávislosti. A rozhodně o tom bude muset povědět Amie.

Její mladší sestra se kategoricky rozhodla krabičku neotevírat, a kdykoli o tom spolu mluvily, neoblomně trvala na svém. Když se teď ovšem potvrdilo, že provázky nelžou, možná změní názor.

Nina vyhodila mokrou utěrku do koše a podívala se na sebe do zrcadla, jehož povrch byl potřísněný skvrnami od vody. Malovala se jen zřídka, přesto jí dnes vlastní obličej připadal obnaženější než jindy. Byl celý růžový. Vypadala jako odřená, zranitelná, odhalená až na kost.

Kdykoli se na sebe dívala do zrcadla, nemohla si nevšimnout lehce nakrabacené kůže kolem očí a dvou jemných vrásek na čele. „Kdybys nebyla věčně tak vážná, třeba bys žádné vrásky neměla, jako já,“ dobírala si ji Maura a škádlivě při tom přejížděla prsty po hladké tmavé kůži na svých tvářích. Nina byla coby třicetiletá o pouhý rok starší než ona, očividně však začínala stárnout. A teď jí navíc dlouhý provázek napověděl, že až se jednou podívá do zrcadla, spatří tvář velmi staré ženy. Dosud však automaticky předpokládala, že při tom bude Maura stát vedle ní.

Provázky tuto iluzi během jediného děsivého okamžiku zničily a budoucnost Nině náhle připadala stejná jako odraz, který se na ni díval ze zrcadla – smutná, křehká a osamělá.

Ben

Ben se poprvé od chvíle, kdy se provázky objevily, ocitl ve stanici metra Times Square.

Přestupoval na linku Q a procházel vlhkou chodbou, kde ze stropu kapala voda, i když nepršelo, a podlahu lemovala souvislá řada hořčicově žlutých popelnic, do nichž se kapky zachytávaly. Vynořil se ve velkém podzemním průsečíku, zaplněném cestujícími, kteří vystoupili ve stejné chvíli z nějakých deseti různých spojů.

Times Square byla nejrušnější ze všech stanic newyorské podzemní dráhy a věčně tu vládl chaos. Neutuchající příval cestujících, kteří tudy procházeli, představoval ideální publikum pro evangelíky, samozvané proroky, předpovídající zkázu světa, i pro všechny ostatní, kdo chtěli vykřičet nějaký názor. Dnes se však obvyklý rozruch zdál ještě vyšinutější.

Dvě ženy v sukních po kotníky naléhaly na kolemjdoucí: „Věřte v Boha! Spasí vás!“ Megafony propůjčovaly jejich ječivým hlasům intenzitu, jaké by jejich drobná tělesná schránka nikdy nebyla schopná. „Má s vámi plány! Nemějte ze svého provázku strach!“

Jejich víra toho večera soupeřila minimálně se čtyřmi dalšími kazateli, díky hlásným troubám však vítězila. Když se Ben zdvořile

vyhýbal nabízeným letákům a blížil se ke vchodu na nástupiště své linky, donesla se k němu slova jednoho z jejich konkurentů – muže středního věku ve flekaté košili, který už tak nadějnou zprávu nešířil. „Apokalypsa je tu! Ty provázky jsou teprve začátek! Konec se blíží!“

Ben se snažil upírat oči k podlaze, dokud nebude od toho člověka dost daleko, ale pak se musel podívat nahoru na obrazovku, aby zjistil, za jak dlouho pojede další vlak. Naneštěstí se při tom setřel s pohledem řečníka, který davu právě pokládal otázku.

„Jste připraveni na konec všeho?“

Pochopitelně tím myslel konec světa, konec všech dnů. Jeho slova však Bena nepříjemně zasáhla. Koneckonců se tady na této stanici ocitl, protože mířil na první setkání nové podpůrné skupiny, jež vznikla právě za účelem připravit se na konec.

„Život s krátkým provázkem“, stálo na letáčku skupiny. Název působil spíš ironicky než slibně, jak si Ben suše pomyslel vzhledem k tomu, že lidem, kteří obdrželi krátký provázek, zas tolik života nezbývalo.

Záhy po objevení krabiček vznikla celá řada podpůrných skupin pro krátké i jejich rodiny a Ben si našel jednu, která se scházela každou neděli večer od osmi do devíti v učebně na Connellyho akademii, což byla soukromá škola na Upper East Side.

Toho prvního večera dorazil s předstihem a na chodbách ještě vládlo přízračné ticho.

Bena vychovali dva středoškolští učitelé, takže v něm školy vzbuzovaly nostalgii a stačilo mu podívat se na barevnou nástěnkou – tato konkrétní se věnovala vesmíru a fotografie každého žáka byla vlepená do žluté hvězdy –, aby se vrátil do časů, kdy byl ještě malý a rodiče ho brali s sebou, když zrovna oba učili. Okukoval tehdy jejich dospívající studenty, kteří se nad ním tyčili jako obři.

Vždycky mu připadalo zvláštní sledovat, jak rodiče velí celé třídě, pobývat mezi spoustou cizích dětí, které je taky musely poslouchat a musely se od nich učit. Občas ho přepadala žárlivost, protože se nechtěl o mámu s tátou dělit. Mělo to ovšem i světlé stránky, jako například když seděl vzadu ve třídě a do bloku, který nosil všude s sebou, čmáral nahodilé skici zvláštně koncipovaných domů, nad nimiž se pak starší dívky nadšeně rozplývaly.

„Kdo bydlí v tomhle malém domečku?“ vrkaly. „Nějaký skřítek? Nebo snad víla?“

Ben by jim tenkrát ve své chlapecké vzpurnosti nejradši vysvětlil, že na to, aby ještě věřil na skřítky a víly, už je dost starý, jejich pozornost mu však dělala dobře a nechtěl o ni přijít.

To vzpomínky z jeho školních tříd už tak příjemné nebyly. Toho večera, když cestou na sezení procházel kolem skříněk v šatnách, ho napadlo, jestli některá z nich nezůstala otevřená se zámkem přelepeným izolepou, což byl oblíbený trik těch studentů, kteří se nenamáhali zapamatovat si svou číselnou kombinaci. Sám to zkusil jen jednou, v deváté třídě, tehdy to odkoukal u skupinky fotbalistů. Dokonce je požádal o kousek lepicí pásky. Dnes v tom viděl žalostný pokus patřit ke společenství těch s širokými rameny. Ani ne za hodinu mu tenkrát z nezamčené skříňky ukradli mobil i bundu.

Zastavil se u dveří do třídy č. 204, kde stály židle naaranžované do kruhu před školními lavicemi. V místnosti byl zatím jen nějaký muž.

Benovi bylo trapně, že přišel tak brzy, zacouval tedy zpátky do chodby.

„Pozdě! Už jsem vás stejně viděl.“

Vrátil se a nasadil úsměv, který přibližně odpovídal rozjařenosti v hlase dotyčného.

„Ahoj, jmenuju se Sean a vedu tuhle skupinu,“ představil se ten člověk. „Vy budete určitě jeden z našich dnešních nováčků.“

Ben stiskl podávanou ruku a pokusil se odhadnout muže, který ho měl vést na cestě ke klidu a smíření. Mohlo mu být kolem pětatřiceti, měl hustý plnovous a na sobě džíný volného střihu. Seděl na invalidním vozíku, a přesto se zdál působivě vysoký.

„Těší mě, Ben. Máte pravdu, jsem tady poprvé,“ dodal. „Znamená to, že dnes nebudu jediný?“

„Přesně tak, kromě vás se tenhle týden přihlásila nějaká mladá žena.“

„Tak to je bezva,“ opáčil Ben a jeho vlhké dlaně vyhledaly úkryt v kapsách. Cítil, jak ho postupně ochromuje vrozený ostych, a doufal, že přihlásit se do téhle skupiny nebyla chyba. Přemluvil ho k tomu Damon, kamarád ještě z vysoké školy a jeden z mála lidí, jimž se Ben se svým krátkým provázkem svěřil. Sám patřil k těm šťastlivcům s dlouhým, jeho otec se však vyléčil ze závislosti na alkoholu a účastnil se schůzek anonymních alkoholiků, proto byl Damon přesvědčený o prospěšnosti skupinové terapie.

Ben zalitoval, že ho s sebou nemohl vzít aspoň na tuhle první schůzku. Otevřít se před cizími lidmi mu nikdy nešlo a nedávná katastrofa s nyní už bývalou přítelkyní Claire notně otrásla jeho důvěrou.

„Jestli vám nevadí, že se ptám, vy máte taky...“ Nedokázal otázku ani dokončit.

„Kdepak,“ odpověděl Sean. „Dostal jsem o něco delší provázek než lidi v téhle skupině, nicméně jsem vystudoval klinickou sociální práci a vždycky jsem chtěl pomáhat lidem v obtížných situacích.“

Ben mlčky přikývl. Před další společenskou konverzací ho zachránila příchodí tmavovláška.

„Ahoj, Seane,“ pozdravila a položila si kabelku na nejbližší židli.

„Bene, seznam se s Leou. Leo, tohle je Ben.“ Sean se podíval z jednoho na druhého.

„Vítej do klubu,“ usmála se žena mile.

Brzy se dostavil i zbytek skupiny. Nejstarší z nich byl lékař těsně po čtyřicítce (Ben aspoň předpokládal, že jde o lékaře, protože ho někteří oslovovali „doktůrku“, ačkoli se představil prostě jako Hank). Ostatní se zdáli být blíže Benovu věku, v rozmezí od dvaadvaceti do čtyřiceti.

Do třídy vstoupila Chelsea se světle rusými vlasy. Vypadala, jako by právě přišla ze solária, a četla něco v telefonu. Po ní se dostavilo několik mužů: podsaditý vousatý Carl, jemuž stínla obličej kšiltovka baseballového klubu Mets. Po něm dlouhán Nihal v mikině se znakem Princetonské univerzity a švihák Terrell, jehož naleštěné černé oxfordky přiměly Bena zahanbeně sklopit oči ke svým odřeným plátěným teniskám.

Jako poslední přišel další nový člen – žena jménem Maura, která se posadila vedle Bena, pousmála se a nepatrně pokývala, což Ben vnímal jako nevyslovené shrnutí pocitů celé skupiny: Patřit k nám je nanic.

Ale aspoň že je nějaké „my“.

Maura

Maura se do podpůrné skupiny přihlásit nechtěla. Připadalo jí to jako uznání porážky, a ona ze zásady nekapitulovala předem. Nakonec souhlasila, jen aby uklidnila svou přítelkyni.

Když jim přišly krabičky, Nina se nejdřív na svůj provázek podívat nechtěla, což vlastně nebylo nijak překvapující. Vždycky byla ta opatrná. Nakonec je na Mauřino naléhání otevřely, čehož teď upřímně litovala.

Nina se snažila rozptýlit její obavy a přesvědčit ji, že je to celé nesmysl. Jenže Mauru od toho dne sužovala nevolnost, nechutenství a vůbec celková úzkost.

Asi o týden později se Nina vrátila z práce a řekla Mauře, že jí musí něco povědět.

„Deborah dneska volal někdo z ministerstva zdravotnictví,“ pronesla pomalu. Oči se jí leskly, nebyla schopná se vyjádřit.

Maura však pochopila.

„Tak už to řekni, Nino! Prostě to kurva řekni!“

Přítelkyně polkla naprázdno. „Je to pravda.“

Maura vyskočila z pohovky, doběhla do koupelny a zhroutila se na studené dlaždičky. Když začala zvracet do toaletní mísy, cítila,

jak jí Nina přidržuje tmavé kadeře. Poznala na ní, že se usilovně snaží neplakat.

„To se srovná,“ chlácholila ji pořád dokola a hladila ji po zádech. „Zvládneme to.“

Jenže Maura v jejích slovech poprvé za ty dva společné roky žádnou útěchu nenalezala.

Následujícího večera seděly u televize a držely se za ruce, zatímco prezident vybízel občany, aby zachovali klid, ministr zdravotnictví načrtával, co zatím odhalil výzkum, a ředitel světové zdravotnické organizace i předseda OSN volali po celosvětové solidaritě a soucitu ve stávajících okamžicích bezprecedentní krize.

Dokonce i papež vyšel ve Vatikánu na svůj balkon, aby promluvil k milionům vyděšených duší, které očekávaly jeho vedení.

„Rád bych všem připomněl slova, jež opakujeme při každé mši: ‚Tajemství víry.‘ Víme, že víra, skutečná víra, po nás chce, abychom přijali, že určitá tajemství se budou vždycky vymykat našemu pozemskému chápání,“ pronesl papež a jeho slova byla překládána a vysílána do celého světa. „Naše povědomí o Stvořiteli nebude nikdy dokonalé. Jak stojí v listu Římanům, jedenáctá kapitola, verš třicet tři: ‚Ta hloubka Božího bohatství, Jeho moudrosti a vědění! Jak nevyzpytatelné jsou Jeho soudy, jak nepopsatelné Jeho cesty!‘ I dnes stojíme před nepochopitelným a nevyzpytatelným. Máme uvěřit, že tyto krabičky obsahují vědění, jež bylo až doposud vyhrazeno výlučně Bohu. Ale není to poprvé, co jsme vyzýváni uvěřit něčemu, co bylo dříve nepředstavitelné. Dokonce ani apoštolové zprvu nevěřili, že vstal Ježíš z mrtvých, dnes však víme, že to tak skutečně bylo. A stejně jako nepochybuji o zmrtvýchvstání, nepochybuji ani o tom, že tyto krabičky představují dar od Boha Jeho dětem, protože není mocnějšího, kdo by věděl více a dával více než náš Pán.“

Jenže Maura svou krabičku jako dar nevnímala.